

gerne i Flok ville sige: Maa vi bede om Halvparten!

Naar man ser paa dette Forslag saa uheldet, som det er gørligt, saa forekommer det mig, at der er noget Jyderi i det, som misklæder det. Der er noget Jyderi i det. (Modsigelse). Ja, nu begynde Jyderne at brumme, men jeg skal straks forklare nærmere, hvad jeg mener dermed. Jyderne skulle ikke være saa ængstelige. Der er noget Jyderi i dette Forslag. Jeg kommer derved i Tanker om en Udtalelse af det ærede Medlem for Hjørring Amts 3die Valgkreds (Jungersen), som ikke lod godt i mine Øren. Det ærede Medlem sagde, at han var ingen Ven af Værdistigningsskatten, og navnlig de Jernbaner, der laa i hans Nærhed, vilde han da meget betakke sig for skulde svare Værdistigningsskat; nej, det var noget fælt noget derovre i Jylland med den Værdistigningsskat; men, sagde han, ovre paa Fyn skulle de have et dobbelt Spor, søg at faa en stor Værdistigningsskat lagt paa derovre i den Anledning. Se, det var noget, der kunde passe.

For det første vil jeg nu sige, at den Værdistigning, der kan være Tale om, er der allerede, og den bliver hverken større eller mindre, fordi der kommer til at løbe et Spor ved Siden af, ikke det fjerneste. Det vil ikke forrykke Forholdet det mindste. For det andet er jo dette Dobbeltspor slet ikke lagt for Fynboernes Skyld. Hvis Danmark endte ved Lille Bælt, vilde der aldrig blive lagt et Dobbeltspor gennem Fyn. Vi kunde være vel tjente med et Enkeltspor. Men Dobbeltsporet er lagt for Jydernes Skyld, for at de kunne have en bekvem Rejse til København og faa deres Gods forsendt til de forskellige Landsdele saa hurtigt som muligt. Saa hvis det kunde lykkes det ærede Medlem at faa en Værdistigningsskat lagt paa i Anledning af Dobbeltsporet, synes jeg, det vilde være for Smed at rette Bager, at lade Fyn betale for Jydernes Bekvemlighed. Nej, vi gøre forskrækkelig meget ud af Jyderne og ønske meget at staa i det lykkeligste og bedste Forhold til dem. Vi vide, det er brave og dygtige Mennesker, som vi sætte overordentlig stor Pris paa. Men betale for Jydernes Ekstravagancer, det holde Fynboerne nu en Gang ikke af. Det er den Slags Ting, mener jeg, som smage noget af Jyderi, og det er noget fælt noget.

Jeg skal ikke omtale de Grunde, der gøre, at en Jernbane gennem Østfalster

vilde være saa betydningsfuld for denne Landsdel. Det er omtalt i Samlingen 1903—04, da Forslaget forelaa, og jeg holder ikke saa meget af at høre mig selv tale, at jeg vil spille Tingets Tid med at gentage, hvad der allerede er sagt. Jeg vil kun til Slutning beklage mig over, at Falstringerne og Lollænderne ikke skulle ligestilles med Befolkningen i det øvrige Land. Jeg kender ikke Grunden til, at de ikke skulle det, for det kan jo ikke være saaledes, som det ærede Medlem for Nykøbing (Valdemar Olsen) forleden sagde, at Falstringerne nu skulde straffes, fordi de havde stemt antiministerielt ved Valget. Hvis det er Meningen, vil jeg sige, at Straffen er ganske uretfærdig, thi de Vælgere, som sendte mig herind, stemte ikke antiministerielt. Hvordan de have det nødt i Nykøbing, er mig ikke bekendt, det maa staa for det ærede Medlems egen Regning, men de Vælgere, som jeg repræsenterer, og som Banen i væsentlig Grad kommer til gode, kan man ikke straffe af den Grund, thi de have ikke forskyldt nogen Straf.

Formanden: Jeg tror ikke, det er heldigt at fortsætte med den Slags Udtalelser. Det er uheldigt, at man har begyndt dermed, men det vilde være end mere uheldigt, om man fortsatte.

Kr. Jensen: Jeg skal bøje mig for den højtærede Formands Afgørelse paa dette Punkt.

Til Slutning vil jeg blot henstille til det høje Ting og den højtærede Minister, at der maa blive set med lidt Velvillie og Retfærdighed paa Lolland-Falster nu, da de skulle have deres Jernbaner. Vi forlange ikke nogen favoriseret Stilling i nogen som helst Retning, vi forlange ikke at blive ligestillede med dem, som faa det højeste Bidrag, men vi ønske og bede indtrængende om, at det, navnlig af Hensyn til at faa den Bane, jeg nærmest taler for, gennemført, maa lykkes her i Tinget at faa Forslaget ændret saaledes, at der fra Statskassens Side ydes Halvparten af Anlægssummen. Det vil jeg bede det Udvalg, som maatte blive nedsat, bidrage sit til, og jeg vil indtrængende anmode den højtærede Minister om at række sig saa langt paa dette Punkt som muligt. Med god Villie fra alle Sider haaber jeg, at Falstringerne, naar Forslaget foreligger færdigt, ikke skulle have nogen Grund til at besvære sig over, at der er sket dem Uret.